

[Vestergaard Eriksen.]

med til at ødelægge noget for den enkelte familie, og det har jeg set eksempler på flere år tilbage, f. eks. at den familiefar simpelt hen er hængt forkert ud og derefter ikke længere er på jordens overflade. Det kan ikke være rigtigt, at pressen har de rettigheder.

Jeg vil gerne i denne forbindelse også spørge justitsministeren, som nævnede noget om noget udvalgsarbejde, som var i gang, om, hvornår man kan forvente dette afsluttet, for jeg må ærligt erkende, at jeg længe har tænkt på, at vi simpelt hen må have det generelt drøftet i det høje ting. Det agter jeg at fremsætte forslag om inden ret mange dage, medmindre justitsministeren kan give mig et konkret svar på, om man eventuelt ret hurtigt kan forvente en afslutning på dette udvalgsarbejde, som jeg har forstået det.

Så er der én ting yderligere, jeg vil nævne. Det er med hensyn til den bøde, man kan give en redaktør eller en journalist. Spørgsmålet er, om det er nok. Om en bøde til en enkelt redaktør eller en journalist eller et blad hjælper den person eller de personer, der er hængt ud for usandheder eller på anden måde, er jeg meget i tvivl om. Det, vi må frem til, er saglighed og det mere korrekte i pressen. Er der så enkelte blade, der ikke kan eksistere, så må de vel også lide den tragiske skæbne, bladdøden. Det er vel ikke mere vanskeligt for dem, end det er for dem, som har lidt bladdøden af andre årsager, hvor det ikke har været det, der har spillet ind.

Vedrørende det lovforslag, vi her har til behandling, vil jeg altså foreløbig forbeholde mig at tage min endelige stilling, til vi ser, hvad man kommer frem til imellem første og anden behandling af lovforslaget, for jeg forventer, der kan måske ske store ændringer, således at det er muligt at kunne tilslutte sig. Det, jeg generelt ønsker, er som sagt, at vi har en presse, der er under ansvar, og som dermed kan være sig selv bekendt over for samfundets borgere.

Ordføreren for forslagsstillerne (Honoré) (KRF):

Jeg siger tak for indlæggene og især tak til de ordførere, der har støttet dette lovforslag.

Der er to spørgsmål, der er blevet taget

op i dette lovforslag; det ene er selve spørgsmålet om bøder for journalistik, der overtræder straffelovens bestemmelser om fredsog ærekrænkelse, og det andet er selve spørgsmålet om berigtigelse. Stort set kan man vel sige, at der har været en større forståelse og velvilje over for nødvendigheden af at have bedre adgang til berigtigelse, end der har været over for forslaget om at pålægge udgiverne bødestraf.

Justitsministeren henviste til, at der er nedsat et udvalg, hvor man vil undersøge de presseetiske regler osv. Jeg vil ikke undervurdere betydningen af udvalg, der undersøger forskellige ting, men spørgsmålet er dog, om det ikke er at sætte ræven til at vogte gæs at lade pressen selv beskæftige sig med disse spørgsmål, om det ikke er nødvendigt med et lovgivningsinitiativ, for er det ikke sådan, at der i forvejen er velformulerede presseetiske regler, men at problemet netop består i, at en række blade ustraffet kan overtræde disse presseetiske regler? Det er ikke muligt at iværksætte effektive sanktioner, når sådanne presseetiske regler overtrædes, eller når straffelovens bestemmelser overtrædes. Her er jo netop problemet, og det løses ikke ved undersøgelser eller ved erklæringer eller ved forslag, men vel i grunden kun ved et lovgivningsinitiativ.

Hr. Holmberg spurgte, hvilke forestillinger jeg gjorde mig om bødernes størrelse, og om sådanne bøder ikke kunne true et blads økonomiske eksistens. I vort første forslag foreslog vi, at bødens størrelse skulle andrage en tredjedel af det beløb, der indkom ved salget af det pågældende nummer af bladet. Det giver et begreb om, at vi tænker på ret store bøder, hvis disse skal have en præventiv virkning. Men vi har ikke villet binde os til noget tal, til nogen beregning. Vi mener ikke, at selv en stor bøde vil kunne true et blads økonomiske eksistens. En enkelt bøde eller nogle få bøder, som kommer, fordi der har været uheldige ting i et blad, kan ikke true det. Et blads økonomiske grundlag trues kun, hvis dette blad, som led i bladets redaktionelle linje gang på gang bringer en journalistik til torvs, der overtræder de presseetiske og strafferetlige regler, så der skulle ikke være noget at frygte.

Hr. Holmberg spurgte ligeledes om kriterierne for berigtigelse og spurgte, om de her